

store grupper kan jo vanskeligt undgå en vis arbejdsdeling, og ingen kunne være forbavset over, at kommunalmanden, der mere end de fleste var ekspert i administrationen af skattelovene, blev engageret som skatteovsordfører.

Det er nødvendigt også ved denne lejlighed at understrege, at det ikke var ensbetydende med, at han var ensidig i sin politiske interesse.

Tildelingen af så krævende opgaver kunne imidlertid ikke undgå at få den virkning, at hans arbejdsindsats i nogen grad måtte give ham præg af at være ekspert.

Skattelovgivningen spænder jo så vidt og er så krævende, f. eks. i udvalgsarbejdet, at andre interesser undertiden må tilsidesættes, selv om det sker med blødende hjerte.

Der var heller ingen grund til undren, da denne Hans R. Knudsens indsats førte ham over i ministergerningen — først som indenrigsminister og siden som finansminister.

Der var næppe nogen, der regnede med, at Hans R. Knudsen var fuldstændig upåvirket af de genvordigheder, der nødvendigvis må vælte ind over mændene på de mest udsatte administrative poster; men de fleste af os havde den opfattelse, at han var så tryk i visheden om, at han, når han blot præsterede sit yderste under udøvelsen af sin gerning, kunne følge den vej, der nu engang var hans, uden at have grund til at vakle.

Alligevel har presset altså været for hårdt, og vi skal prøve at forstå, at den tilsyneladende utrættelige slider måtte give op, længe før hans tid var udløbet.

For hans parti er Hans R. Knudsens alt for tidlige død et smerteligt tab, og blandt tingets medlemmer vil han efterlade et dybtfølt savn.

Vi beklager, at hans gerning i tinget blev så kortvarig, ligesom vi mindes ham som den samvittighedsfulde folketingsmand, der i forholdet til tingets andre medlemmer altid var den venlige og hjælpsomme kollega.“ (F. sp. 839).